

Мила марійке ! що да правиш !

Яз теке анкыж отъ душа.

Но тебь та майка ти не дава

Какъ могъ да са утѣшъ.

Отъ нынѣ, дружкѣ, ты амвезна,

Лики кого фршь въ този свѣтъ,

Ие дѣй ты плака, не дѣй ты чезна,

Ие дѣй да вѣнешь като цвѣтъ.

Да изхнж азе и да анкыж

Че гувыж тебь мой-та звѣзда.

Да плача азе и да желѣж

Че та оставамъ на всегда.

==0==

Отывашь сѣ ты вѣчь отъ мене !

Оставамъ вѣчь безъ тебе азе !

Но ахъ, въ уши ми научены

Ечи оу' твоя саадакы глазы !

Какъ пѣтннкы сѣтрнжъ гледъ изанга

Напразно въ чистоту небе ^{Всехроу}

Ако надъ него чухьвранга

Вамъ въздухъ снѣжъ трепти-й пѣе,

Тава изглеждамъ съ гърце стѣнено,

Язъ сѣкы долаж, и борж, и садж

И тебе выкамъ най нажалено

Върни са амбе пакъ назада.